

DEMOCRACIA

SEMENARIO REPUBLICANO FEDERAL

ÓRGANO DEL PARTIDO REPUBLICANO FEDERALISTA DEL DISTRITO DE VILLANUEVA Y GELTRÚ

REDACCIÓN Y ADMINISTRACIÓN Centro Republicano Federal, San Gervasio, 41. Villanueva y Geltrú.	NÚMERO SUELTO 10 CÉNTIMOS	PRECIOS DE SUSCRIPCIÓN Un mes : : : : : 0'50 pesetas. Un trimestre : : : : : 1'50 „
---	------------------------------	---

Un discurso de Iglesias

Declaramos paladinamente que sentimos una profunda animadversión contra los Juegos Florales. Ha degenerado tanto esa fiesta, que lo que fué un tributo ofrecido anualmente á la poesía y á la patria por eminentes escritores, se ha convertido en una peregrinación ridícula de versificadores que acuden con una perseverancia digna de ser mejor empleada á las mil y una ciudades y lugarejos donde se perpetran esos lastimosos atentados que han apartado de la ex-simpática fiesta á todos los poetas y escritores de renombre.

De tarde en tarde se escucha la voz del poeta y del artista que sermonea sobre las puras concepciones de su mente sana y se experimenta una grata sensación al aspirar la flor perfumada y rara que ha brotado.

Ignacio Iglesias, presidente de los Juegos Florales celebrados en Reus, ha escrito una hermosa página literaria que reproducimos á continuación.

Lean nuestros lectores el vibrante discurso del poeta y dramaturgo catalán, y gusten de las fervorosas palabras con que canta un porvenir glorioso de amor y fe.

Senyores: Senyors:

Jo no sé si sereu del meu parer quan, bé o malament, de la mellor manera que pugui, us expliqui com entenc la poesia y com haurien d'esser els poetes á Catalunya. Estem atravesant una época (de transició, sens dubte), en que la poética catalana—que es la que, com es natural, més coneix y la que més m'interessa—sembla que estigui desorientada de tot, o que, enlluernada per les resplandors eternes y adhuc passatgeres d'altres literatures extranyes, camini tambalejant, a les palpentes, apartantse de la seva propia ruta, cercadora de la llum vital que, desgraciadament, li manca.

Avui ens trobem que, enfront dels idilis esmortuits, dels planys y les anyorances d'altres temps, artificis floralesc evocadors de gestes patriótiques sense interès, fossilisades en les planes de l'història, hi ha una joieria de rimes, fetes ab paraules arcaiques, totes escullides, totes passades pel cedac d'un gust que'n diuen refinat, però que, com l'altra tendència, està absent de vida, no té nirvis, ni sang, no encarna, ètnicament parlant, la nostra manera d'esser, no respón a les lluites y esperances actuals, ni arriba a regirarnos les entranyes. No! No es pas aquesta, ni l'anterior, l'expressió justa que li cal a l'ànima catalana, pera apomellar els ideals moderns que la trasbalsen y poder presentarse triomfanta a l'admiració del món. No es cantant un passat gloriós, que'ns distreu del present y ens allunya del futur, que esdevindrem forts y ens enjoierem, ufanosos, ab obres de bellesa. No es escarnint—no més que escarnint—lo dels altres països, estrafentnos per fora y traintnos per dins, tot elaborant en fret, que afirmarem la nostra personalitat, y que, d'una terra en plena renaixensa, en farem una nació culte y progressiva, digne de l'avenir. No! No es ponderant els temps pretèrits, ni volent ressucitar els morts, com va florint la vida humana, ni com els homes superiors aixequen als humils, convertintlos en conscients y perfectes ciutadans. Hem de cantar heroicament els nostres dies, ab els dolors y els anhels que tots covem en el cor, hem de mirar enlaire, de cara al sol, enhardits pels seus raigs aurífics, descontentes de l'avuy y enamorats del demà. Hem de dirigirnos al poble, confonentnos ab ell, lluitant y sufrint per ell, servintnos, pera fernes entendre, d'un lèxic viu, ben viu; lèxic que purificarem, que hermojarém y tot, donant sempre, en les nostres obres, la sensació de la realitat. Hem de procurar, irreductibles, esser eternalment nosaltres mateixos, ab fesomia y caràcter propis, acceptant de lo que'ns vingui de fora tot alló que creguém útil, tot lo que sigui fàcilment assimilable a nosaltres, tot lo que pugui enrobustirnos y afinarnos l'esperit, vestint la nostra lirica y el nostre art, en general, ab les gales més hermoses y més escaientes possibles, llimant, pulint, sense que se'n res-

senti l'espontaneïtat, y sense defugir may del dolç torment de la forma, que diu el gran tràgic anglès, l'immortal Shakespeare. Si no ho fem aixís, si no'ns mantenim fermes, ben de casa, aviat, a copia de voler esser universals, o civils, com ara es moda, ens allunyarém cada dia més d'aquells que ja comensaven a escoltarnos, acabant, no tenint res per dir, com encantats, ab la lira a les mans, sense esma pera polsarla.

Y, si hem celebrar festes com aquesta; si, un cop a l'any, a la primavera o al venir la tardor, hem d'engalanarnos ab les flors més fresques, d'aromes exquisits, procurém, si som generosos, que tothom, fins els nostres germans més desgraciats, fins aquells pobres sers que viuen entre tenebres, puguen fruir les nostres delectances, puguen alegrarse ab les nostres cançons, duentlos un raig de llum retornadora que 'ls aclareixi'l camí y els guihi, de dret, a la felicitat.

Una festa de poesia ha d'esser sempre una festa d'amor. Y l'amor, més que en les obres dels poetes, jo'l veig en vosaltres mateixos, que veniu resplendintne en els ulls, florintne en els llavis, esperansats de trobarne, intensificat en els cants dels brescadors de la parla catalana, sense desconfiar may, sense may desenganyarvos, esperant el poeta llivertador.

Jo no més hi veig amor en aquestes festes: la part d'odi o desamor que puguin contenir, ja per endavant la descompto. No vui veure no més las flors, vui sentir solament els llurs aléns, y, encara que el tocar-les me fereixin, no vui adonar-me de la sang que brolli de les meves venes.

Jo no més hi veig amor, repeteixo, en aquestes festes. En elles hi sento bategar, vibranta d'emoció, l'ànima de las multituds assedegada de bellesa en un estat de gracia estimadora. Tots els més bons de vosaltres y els que—perdoneu la franquesa—no ho sigueu fins al sacrifici, fixeuvos, ara que estem aquí reunits, com per un poder diví de la poesia y com si us emmelessin el cor, anc que no més sigui per una estona, heu apagat els vostres odís personals, les vostres rancunies tormentadores, tot alló de més o menos pervers que cada un de nosaltres portem en el fons de nostre esser